

ха човѣка ни живѣ ни умрѣлъ въ кжци и чакъ като доде на себе си, разправи какво е патилъ. Следъ три дена умрѣ. Всичко шесть дена живѣ, следъ като видѣ змията.

— Е, после?

— После змията се показва още веднажъ. Видѣлъ я говедарина, минала презъ говедата и се скрила въ една трънка. Събира се цѣло село, ама кой смѣй да я убие — никой! Пъкъ не искатъ и грѣхъ да взематъ. Единъ старъ човѣкъ казалъ: „ще убиете змията, но ще ви се дигне берекетя“. И не я убиватъ... По едно време змията се извлича отъ трънката и тръгва. Тръгва и народътъ съ нея — не я закачатъ, само вървятъ. Вървѣли, вървѣли, излѣзла змията отъ тѣхната мера и се скрила въ една гора. И тѣ я оставили и се върнали... Не я убили...

Маринъ стана и, както се усмихваше, пакъ преграби телето и тръгнаха. Нѣкое време го поноси и Ерофимъ. Наближиха вече до чифлика и чудно нѣщо — на чардака не се виждаше никой. Но ето една бѣла забрадка се показва тамъ — Галунка. Мигъ-два тя каточе не ги виждаше, но като ги забеляза, затича се надолу по стълбитѣ. Тичешката тя посрещна Марина и Ерофима и, като метна едната си коса назадъ, развълнувана, съ свѣтнало лице, пое теленцето отъ Марина. Тя пò умѣеше да го държи и да го носи, отколкото Маринъ.

— Миличкото... Рожбата ми... Сладкото